

JURAJ ČERVENÁK

ZLATO ARKONY

KNIHA DRUHÁ

ČIERNY ROGAN

ARTIS OMNIS

JURAJ ČERVENÁK

ZLATO ARKONY

KNIHA DRUHÁ

ČIERNY ROGAN

Vydal: Artis Omnis v edícii Margo
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

Tlač: CORETA, s.r.o., Bytča

Redakčná a jazyková úprava: Ivana Horecká, Andrea Harmanová
40. publikácia, prvé vydanie

© Juraj Červenák, 2013
Cover & Illustration © Michal Ivan, 2013
Bonus: © Věra Mertlíková, 2013
Typography: Artis Omnis

ISBN 978-80-89341-0ň-2

KAPITOLA PRVÁ

HÓLMGANGA

Sekera tresla do štítu tak mocne, že sa rozsypali nity, vo vzduchu zavírali triesky a tretina kruhu ovisla na dotlčenom kovaní. Thorgeir zafufňal – akiste to bola kliatba – a zapotácal sa. V úpornej snahe zostať chodidlami na volskej koži však stratil rovnováhu a spadol na pravý bok.

V kruhu stojaci muži zahučali – niektorí víťazoslávne, iní sklamané či zlostne.

„Bohovia rozhodli!“ zvolal striebrovlasý stavec a udrľ o zem vyrezávanou palicou, až amulety a liatovce na nej hlasno zahrkotali.

Thorgeir pozrel dolu. Pravý lakeť mal zaborený v tráve sotva piad' od okraja kože. Vyceril zuby a tentoraz zakľal celkom zrozumiteľne.

Otrygg sklonil sekeru i štít. Na rozdiel od svojich prívržencov nehol brvou a pery zohavené jazvou neskrivil posmech.

„Uznávaš porážku, alebo chceš pokračovať? Do krvi, na smrť?“

Thorgeir sa rýchlo, bez slova pozviechal a namosúrene šmaril zlomený štít na zem. Potom sa zahnal svojou sekerou.

Zhromaždenie zamrelo. Otrygg ukročil pravou nohou, znovu zdvihol štít a tuhšie zovrel porisko.

„Bodaj ti riť zhnila v Helheime!“ zručol Thorgeir a hodil širočinu.

Na volskú kožu, k Otryggovým nohám.

Na opačnom konci ostrova s krikom vzlietlo vodné vtáctvo. Inak nikto nemukol.

„Pomýšľal som skôr na Valhallu,“ uvoľnil sa Otrygg. Nedbal na urážku, ktorú by prchkejšie povahy brali ako zámienuku na ďalší súboj. „Ale k jagavému mostu ešte dlhá cesta. Čakajú nás iné plavby a boje. Prijmeš miesto po mojom boku?“

„Čo keď odmietnem?“ zavrčal Thorgeir. „Vyženieš ma ako prašivého *niddingra*?“

„Vidíš dôvod? Prehra v hólmgange z teba nerobí vyvrheľa. Súboju si sa nevyhýbal. Tri hrivny si doniesol. Bojoval si čestne.“

„Môžem teda odísť? Bez straty cti, so svojou družinou, ako náčelník?“

Otryggovi zreteľne potemneli oči. „Musíš ale odplávať hneď. Jedna loď je tvoja. Chlapi! Kto sa pridá k Thorgeirovi?“

Kruhom prebehla šomráva vlna, no nikto nezdvihol ruku ani hlas, nevystúpil z radu. Thorgeir vyhladal očami niekoľko tvárí. Odvrátili pohľady.

„Ako inak,“ crkol cez žlté zuby do trávy. „Stačí sa raz potknúť a otočíte sa mi zadkom ako vendská flandra.“ Pozrel na Otrygga. „Striebro je tvoje. Aj právo obetovať býka. Ale pamätaj, že ak nebudeš dobrý hofding, znovu rozprestrieme kožu.“

„Teda zostávaš.“

Thorgeir takmer nebadane prikývol a zvrtol sa.

„Odprisahaj mi vernosť,“ prikázal nový vládca Herborgu.

Thorgeir sa zarazil, pomlel štetinatosťou čeľusťou a pomaly sa zvrtol naspäť. Nepokľakol, hrdosť nepustila, no zložil si prilbicu a sklopil zrak k zemi.

„Na Odina, Thóra a všetkých mocných Asgardu! Tvoja vôľa, moja ocel!“

Dav zašumel hlasnejšie. Otrygg spokojne pokýval hlavou a až teraz celkom sklonil štít a sekeru.

„Menujem ťa mojím pobočníkom. Patria ti dva diely koristi a právo vybrať si otrokov hneď po mne. Keď nebudem nablízku, tvoj rozkaz platí ako môj.“

Thorgeir sa tentoraz uklonil hlbšie. Otrygg cez plece pokynul mužom zo svojej družiny. Priročili, prevzali štít a prilbicu, zrolovali kožu a priviedli na povraze býka. Zviera bučalo a triaslo hlavou v nedobrej predtuche.

„Bohovia!“ zvolal hofding a zdvihol k chmúrnemu nebu zrak i obe ruky. V pravej pästi stále zvieral sekeru. „Dopriali ste mi víťazstvo a ustanovili ma nástupcom Brynjara Svartssona. Za to prijmite túto krv. Mocní na Yggdrasile, obetujem vám...“

Huuuuuuuuuuuuuuuum!

Vikingovia strpli. Otryggove ruky klesli. Býk znovu zabučal, zagúľal očami.

Hu-huuuuuuuuuuuuuum!

Fúzaté tváre sa zvrtili na sever. Zátoka mala tvar podkovy – piesčité výbežky na jej koncoch zvierali úzky prieliv, za ktorým sa rozprestieral Veľký záliv. Na úžinu dozerala hliadka na posede, ktorý sa skrýval medzi borovicami na východnom cípe. Práve odtiaľ priletelo trúbenie. Poplašné, zvestujúce nebezpečenstvo. Také tu počuli zriedka – málokto sa odvážil vniknúť do vikingského prístaviska s nepriateľským úmyslom. Hoci, pravda, toho roku už dvakrát priplávali čierne veslice s nezvyčajnou posádkou.

Huuuuuuuuuuuuuuuum!

Všetky pohľady sa otočili k Otryggovi. Rozhliadol sa po kruhu, akoby si nevedel rady. Trvalo to však sotva tri údery srdca.

„Do člnov!“ Žilami sa rozliala vodcovská rozhodnosť. „Naspäť do osady! Rýchlo!“

Hukot hlasov sa preliadol do dupotu nôh. Vikingovia sa nahrnuli k plavidlám na plytčine. Liezli do nich bez súcania či škriepok, každý presne poznal svoje miesto. Muži brodiaci sa v gejzíroch vody odstrčili člny od brehu. Veslá rozfali hladinu.

Na malom ostrove uprostred zátoky, kde sa zvyčajne konali hólmgangy, zostal iba býk. Opäť zmätene zabučal, akoby sa ponosoval, že ho tam vliekli nadarmo. Oblohu križovali krdle vyplašených vtákov.

„Bieli?“ zavola Thorgeir na novopečeného náčelníka.

„Víťazstvo v hólmgange nedáva veštecké schopnosti,“ odsekol Otrygg.

Breh na južnom konci zátoky lemovala široká plytčina, preto z pláže vybiehalo dlhé drevené mólo. Bolo oň uviazaných päť veľkých veslíc. Člny sa vkladli medzi ne, prirazili k lávke, povrazy

sa ovinuli okolo kolov. Muži sa driapali hore a s dupotom a krikom sa hrnuli k osade. Na miernom úbočí sa to hemžilo ako v mrcine po pár dňoch na slnku. Z chatrčí a stanov vybiehali chlapi so zbraňami v rukách a napochytre si zapínali remene, popruhy a spony.

Otrygg práve došiel na koniec móla, keď zacvendžali kopytá a z východu sa prihnali dvaja jazdci – hliadka z vartovky pri prielive. Trhli uzdami pred Otryggom a Thorgeirom a zmätene preskakovali očami z jedného na druhého, odhadujúc vífaza hólmgangy.

„Vravte!“ rozhodol za nich Otrygg.

„Veľa lodí. Z východu. Zrejme Vendi.“

Hofding a pobočník sa obzreli na sever. Hoci to bolo vyše míle, zazreli štvorcové plachty, množiace sa v úžine.

Huuuuuuuuuuuuuum!

Prekvapene zvrtili pohľady do vnútrozemia. Toto trúbenie doľahlo od lesom lemovaného hrebeňa nad osadou. A určite to nebol vikingský roh.

„Do zbrane!“ zručol hofding z plných pľúc a rázne vykročil.

„Útočia od lesa!“

Z húštia na vršku vystúpil dlhánsky šík ozbrojencov.

Otrygg nasledovaný Thorgeirom a družinou sa náhlil k náčelníkemu zrubu uprostred úbočia. Okolo sa formovali bojové oddiely, spájali rady štítov, dvíhali lesy kopijí a mečov. Strelci napínali do lukov tetivy.

„Odvalu!“ kričal hofding. „Sú to len larvy z Volynu a Šetína. Uctievači dubových hláv, slepačie srdcia, lebky plné trusu.“

Šík na hrebeni sa nehýbal. Plavovlasí muži sa mračili na osadu spoza okrúhlych štítov, hroty kopijí zdvihnuté k nebu a šipy síce na tetivách, no luky zatiaľ sklonené.

„Pri Jednookom, na čo čakajú?“ zavrčal Thorgeir. „Kým sa ozbrojíme a preskupíme?“

„Len čo dorazia lode,“ odvetil mu jeden z bojovníkov, „udrú na nás súčasne z dvoch strán.“

„Ale prečo sa tamtí z lesa ukazovali tak skoro?“ dumal nahlas Otrygg. „Mohli počkať na vylodenie a až potom nás prevapíť od chrbta. Šípim za tým niečo iné.“

„Alebo sú jednoducho sprostí ako kláty,“ mykol Thorgeir plecom. „Otáľajú, lebo majú scvrknuté gule ako všetci Vendi...“

„Asi si zabudol, koho gule sa scvrkli, keď sme sa stretli naposledy.“

Vikingovia gánili striedavo na návršie a na zátoku. Vendských lodí pribúdalo, už sa rojili okolo ostrova hólmgangy.

Od lesa sa ozval výkrik. Otrygg zúžil oči. Zo šíku na hrebenu vystúpil plecnatý bojovník s kopijou v ruke. Hrot sa blýskal ako na slnku, hoci oblohu od obzoru po obzor zakrývali mračná.

„Jarovíít!“ zakričal muž a tresol násadou do štítu. Ostatní ho napodobnili, zbrane zarinčali na pukliciach a kovaniach. Údery nabrali spoločný rytmus.

Otrygg ohrnul pery.

„Ukážme im, ako hrmí vikingské železo!“ zručol na bojovníkov, zdvihol sekeru vysoko a tupou stranou hlavice udrel do štítu. Muži sa ihneď pridali.

„Odin!“ zareval Thorgeir.

„Odin!!!“ zopakoval zbor.

Zo svahu sa k mólu a nad zátoku rinul lomoz, akoby už vypukol boj. Huriavk sa stupňoval a každú chvíľu mohol prejsť do útočného pokriku a rachotu skutočného stretu.

Potom ale zavyl vlk.

Nebol to obyčajný hlas, čo vnikne do hlavy ušami – vytryskol rovno z mozgu ako plameň z rozdúchanej pahreby, naplnil lebku a vyslal triašku po chrbtici do srdca a žalúdka.

Bojovníci zmĺkli ako pod dotykom Moreny – tí na hrebenu i v osade. Ozveny kriu a hrmotu sa potrhali nad hladinou zátoky. Ruky so štítmí a zbraňami poklesli.

„Čo, doriti...“ zachripel Thorgeir, ale vzápätí to zbadal.

Od nepriateľského šíku sa oddelila veľká čierna škvrna a pustila sa dolu kopcom.

„To je on,“ vydýchol jeden z Vikingov. „Démon z aelfskej lode. Prišiel sa pomstiť.“

„Fenrir!“

„Garmr!“

„Hovno,“ uťal Otrygg. „Nie je náš. Je vendský. A dá sa premôcť a lapiť. Ten bielovlasý hltač semena to dokázal, prečo nie my? Pripravte sa! Luky!“

Strelci zodvihli zbrane, natiahli tetivy k čeľustiam.

„Len čo vkročí medzi chyže...“

Ozrutný vlk zastal pred prvou drevenicou na hornom konci osady. Tam si sadol, natrčil uši a chvostom dvakrát omietol zem.

Lukostrelci po očku pozreli na hofdinga. Akoby na nich zabudol, nuž pomaly sklonili hroty šípov k zemi.

-Hádam prejdime k veci.

Mykli sa, niektorí dokonca ustúpili a prikrčili sa za štítmi. Viacerí sa obzreli v domnienke, že im do ucha vrčí duch.

-Brynjar je za horami za dolami. Tak skoro sem nepáchne. Isto ste sa podľa toho zariadili. Kto je nový náčelník?

Otrygg sa hodnú chvíľu mračil ponad okraj štítu. Muži na ňom viseli nervóznymi pohľadmi. Napokon sa zhlboka nadýchol a vykročil zo šíku.

„Ak sa pohne, prešpikujte ho šípmi. To na tú prašivú kožu platí.“

Nikto neodvetil, len tuhšie stisli rukoväte, poriská a násady.

Otrygg v hrobovom tichu stúpал miernou uličkou. Neponáhľal sa. Vlka ho uprene sledoval a oči mu zvláštne žiarili. Jazyk visel z papule.

Novopečený náčelník zastal na polceste medzi húfmi spolubojovníkov a obludou.

„Čo chceš?!“ zavolať.

-Koryto čerstvej diviny.

„Čože?!“

-Ale nič. Čo chcem ja, je teraz vedľajšie. Som poslaný. Ty si Brynjarov nástupca?

„Zvítazil som v hólmgange. Muži z Herborgu teraz poslúchajú moje rozkazy. Akú zvesť mi nesieš?“

-Vidíš toho chlapa na kopci? Toho s Jarovítovou kopijou v ruke? To je Ognoslav, knieža Volyňanov.

Otrygg fľochol na statnú postavu.

-Lahko si domyslíš súvislosti. Skyndilovi sa nepodarilo dobyť Volyn. Skončil hore bradou, tak ako jeho muži. Aj Halldor padol a v sieni bohov si s ním pripije viac ako polovica jomskallskej posádky. Ostatní pokľakli pred Ognoslavom. Sú na lodiach, čo práve pristávajú tamto za tebou. Velí im Asvard. Poznáš Asvarda?

Otrygg sa neobzrel. „A Brynjar?“

-Žije. Ak sa jeho bielovlasí kumpáni nerozhodli inak. Zdupal s nimi na Rujanu. Aj my tam máme namierené.

„Chcete bojovať s bielymi?“

- *Vidím, že náčelníkom nie si len vďaka svalom.*

„Zato Ognoslav musel zošalieť. Aelfov nemožno poraziť.“

- *Hocijakú vojnu vyhráš, ak máš dostatočnú presilu. A to nás privádza sem.*

„Máme sa s vami plaviť na Rujanu?“

- *Áno, tak sa dá zhrnúť Ognoslavov odkaz.*

„Mám pred ním pokľaknúť?“

- *Stačí obrazne.*

„Čože?“

- *Nemusíš naozaj drať kolená. Len dáš slovo, že sa podriadiš jeho veleniu.*

„A ak odmietnem?“

- *Zabije ťa. A každého s rovnako tvrdou kotrbou.*

Otrygg zdvihol štít a pohupol sekerou v ruke. Vlk sa vztýčil na štyri.

- *Dobre si to rozmysli. Aby si sa nepreslávil ako chumaj, čo nebol hofdingom ani celý jeden deň.*

„Nemusím jeho výzvu prijať. Je Vend. Naše zákony preňho neplatia.“

- *Tak čo urobíš? Schováš sa za svojich mužov a zavelíš do útoku? Poriadne sa poobzeraj. Máš tu tak... dvestopäťdesiat mužov?*

„Skoro tristo.“

- *Takže nás je sedem na jedného. Pobijeme vás do nohy.*

Otrygg vrhol krátky pohľad cez plece. Nie na svojich mužov; na lode a člny, ktoré už začierali kýly do plytčiny. Všetky sa hemžili mužmi. Nechýbali vikingské veslice s fúzatými, v oceli zakutými posádkami – chlapi z Jomskally.

- *Pochop jedno.*

Hofding sa obrátil naspäť k vyjednávačovi.

- *Nemôžeme vás obísť. Mohli by ste si zmyslieť, že poza nás chrbát vydrancujete Štetín alebo Volyn. Alebo sa pridáte k nepriateľom a zaútočíte na naše tylo. Buď sa pridáte, alebo vás vykynozíme.*

„Koľko životov ste ochotní položiť za našu skazu?“

- *Koľko bude treba. Ale odpovedz mi: máš rozumný dôvod vzdorovať?*

„Prieči sa mi slúžiť vendskému psovi.“

- *Mysli na korisť. Na Rujane sa jej povaluje habadej pre všetkých.*

„Lenže striehnu tam aelfi. Dobre opevnení v Rugarde a ďalších hradiskách.“

- *Vieme, ako ich vyduriť.*

Otryggovými očami preletel prúd obrazov, dôsledkov rôznych rozhodnutí. Požiare, krviprelievania, krik, bolesť...

„Nezáleží len na mojej vôli,“ povedal zmierlivejšie. „Musím zvolať thing. Najstarší a najmúdrejší z nás rozhodnú, či pôjdeme do vojny.“

- *Na zdĺhavé porady niet času.*

„Do večera vám dáme vedieť, či s vami ráno vyplávame na Rujanu.“

Vlkove oči tentoraz zažiarili celkom jasne – plamene mali krvavú farbu. Otrygg cítil démonovo vedomie v mysli, prehŕňalo ju ako varecha kotol varenej baraniny. Hľadalo skryté, ľstivé zámery.

Žiadne nenašlo. Otrygg bol stelesnená česť.

- *Dobre teda. Do súmraku. Potom sa buď pridáte, alebo sa toto miesto zajtra premenuje. Mám viac nápadov. Pustý prístav. Krvavé pobrežie. Zátoka lebiek. Čo sa ti najviac pozdáva?*

Podvečer na ostrove hólmgangy znovu rozprestrelí volskú kožu. Ognoslav si ju prezeral so zdvihnutou obrvou a opovržlivo skrivenými perami.

„Posratí Vikingovia,“ šomral, kým si vyzliekal šupinový pancier. „To sme sa nemohli biť dakde na brehu? Stačí predsa kruh zo štítov...“

- *Urobme to podľa nich,- prerušil ho Goryvlad. - Nech si zachovajú česť. Budú spoľahlivejší, ak spojenectvo neukujeme pod nátlakom.*

„Na tú zberbu platí iba sila. Hrubá, krutá sila. Pred ničím iným hlavu nesklonia.“

- *Nuž, ty o tom niečo musíš vedieť.*

„Tým chceš povedať, že som rovnako tupý, krvilačný hrdlo-rez?“

Goryvlad k nemu úkosom vzhliadol. - *Nechajme to. Pristal si na súboj, darmo sa teraz vykrúcaš.*

„Ako si prišiel na to, že sa vykrúcam?“

Ogueslav si pritiahol šnurovanie na plátených nohaviciach a prezrel zapínanie na nátepníkoch, do ktorých mal zastrčené rukávy haleny. Potom v sprievode vlčieho besa podišiel ku koži.

„To musela byť ozruta. Koštiale z takého býka by si nerozdružgal ani ty.“

- Nepodceňuj moje odhodlanie, keď ide o čerstvý hovädzí špik.

„Ale aj tak je na koži málo miesta. Nemáš kde uhnúť, odskočiť, pobehnúť...“

- O to predsa ide. Zbabelec a váhavec nemá šancu. Akonáhle sa nejakou časťou tela dotkneš miesta mimo kože, prehral si. Môžeš iba útočiť.

„Iné nemám v úmysle.“

Z druhej strany prikrčil ku koži Otrygg. Tiež sa zbavil všetkých zbraní a zbroje.

„Porušujeme pravidlá,“ zašomral. „Hólmganga sa môže konať najskôr tri dni po výzve.“

„Tolko času nemáme,“ odsekol Ogneslav.

„Som v nevýhode. Dnes už som jeden súboj vybojoval.“

- Čo je tvoja únava proti jeho čerstvo zošitým ranám? - hodil Goryvlad ňufákom na knieža.

„Na pár potrhaných stehoch nezáleží,“ zavrčal Ogneslav. „Ak treba roztrepať jednu tvrdú lebku, aby Herborg uznal moje velenie, s chuťou to urobím. Stačilo výhovoriek!“

Otrygg doňho začieral pohľad a snažil sa zachovať svoju povestnú rozvahu. „Ak vyhráš, Volyňan, odovzdám meč do tvojich služieb. Lenže ak víťazstvo pripadne mne...“

„Cha!“

„...potiahneme na Rujanu ako rovnocenní spojenci. Na porádach bude mať môj hlas rovnakú váhu ako tvoj. Dostanem rovnaký podiel z koristi, žiadne zvyšky.“

Kniežaťu myklo kútikom úst, no pokrčil plecami na znak ľahostajného súhlasu.

„Odin!“ zvolal Otrygg k nebu a vkročil na kožu.

Ogueslav bez slova nasledoval jeho príklad. Hoci bola koža naozaj rozmerná a súper stáli na najvzdialenejších koncoch, predsa ich delilo len pár krokov.

Na zátoku padal súmrak, v oblačnom počasí rýchly ako karpučňa stiahnutá do očí. Na brehu horeli ohne. V dialke rozčúlene škriekali vtáky, akoby nadávali dňu, že skončil priskoro.

„Čo teraz?“ spýtal sa Ognoslav netrpezlivo.

„Teraz rozhodnú bohovia,“ sykol Otrygg, prudko vykročil a zahnal sa päšťou.

Volyňan, hoci plecnatý a samý sval, bol od Vikinga o pol hlavy nižší. Bleskurýchlo sa prikrčil a vyrazil s útočne sklonenou hlavou ako rujný jelen.

Otryggova päšť sa len ošuchla o Volyňanovo temeno, načo mu súperovo čelo vrazilo do hrude. Hofding zaspätkoval – chodidlo, ktorým sa proti kniežaťu zaprel, sa zastavilo na palec od okraja kože. Zdvihol obe ruky a lakťami vrazil do Ognoslavovej hlavy a pliec. Volyňan klesol na kolená, ale rukami stále zvieral súperov trup.

Ďalší úder lakťom smeroval na zátylok. Kniežaťu by však šiju závidel aj ten bujačisko, na ktorého koži zápasili.

„Jarovít!“ Nedbajúc na Otryggove zlostné buchnáty vstal, čím Vikinga zdvihol zo zeme. V tuhom zovretí sa zapotácali a chvíľu sa nedalo odhadnúť, na koho stranu spadnú.

Potom sa hofding zvalil na chrbát. Do trávy vedľa kože. Vládca Volynu pristál na ňom. Obom unikol z hrdla vyrazený dych.

- *Je rozhodnuté!* - rafol Goryvlad.

Otrygg zlostne zahromžil a snažil sa protivníka striasť. Ognoslav sa s chechtaním zdvihol na kolená.

„Odprisaháš mi vernosť. Pred zrakmi všetkých mužov. Počúvneš každé moje slovo, aj keby som ti kázal vylízať svoju vlastnú...“

„Počkať!“ zvolal šedivý Viking, patriaci k poltuctu Otryggových sprievodcov.

Všetci naňho pozreli. Buchol obradnou palicou do zeme, amulety zaštrkotali.

„Nevideli ste to? Oblapil ho okolo trupu. Keď spadli, Volyňan mal ruku pod hofdingovým chrbtom.“

Ognoslav sa okamžite prestal smiať. „Čo to blaboceš?“

„Tvoja ruka sa dotkla zeme skôr než Otryggove lopatky. Prehral si!“

„Si plný hován. Nepočujem slová, len starecké prdy!“

„Pozor na jazyk, Volyňan,“ snažil sa Otrygg pozviechať. „Keď staršina Grimwulf vraví, že videl tvoju...“

Ognoslav sa pohl tak rýchlo, že to ani celkom nepostrehli, tobôž aby stihli včas zasiahnuť.

Lavačkou siahol na Otryggov zátylok a zdrazil ho za vlasy. Pravú dlaň mu zboku zaprel do brady. Prudko, celou silou zatlačil a zvrtol hlavu tvárou k plecu.

Chrup!

Viking ani nehlesol. S vypúlenými očami a rozďavenými ústami sa skydol na zem, akoby bol už dávno bez života. Hlava na handrovom krku pri náraze poskočila. Nohavice zvlhčil moč.

Nikto sa nepohol, nevydal hláska. Ognoslav vstal a začel zrak do Grimwulfovej ohúrenej tváre.

„Čo vravíš na moje ruky teraz? Boli na správnom mieste? Je víťaz súboja jasný?“

Starec zaspätkoval, oči vytreštené.

„Znesvätenie,“ vysúkal zo seba. „Podvod. Víťazstvo bez cti! Sám seba si odsúdil na niddingr!“

„Aj keby som vedel, čo to znamená, seriem na to,“ odsekol Volyňan. „Vyhral som, padnite na kolená! Hneď!“

Vikingovia siahli po zbraniach. Poltucet Ognoslavových sprievodcov okamžite urobil to isté. Ostria zasýkali na kovaniach pošiev.

- Tak dosť!

Až sa im skrútili črevá. Goryvlad vyceril tesáky a s horiacimi očami vykročil proti Vikingom. Cúvli, len Grimwulf si zachoval dôstojnosť, hoci sa viditeľne chvel.

- Bohovia rozhodli. Ognoslav stojí, Otrygg leží mŕtvy. Chce niekto spochybňovať víťaza?

Nik sa neozval, hoci starcove fúzy sa triasli, akoby sa cez ne cedili nečujné slová.

- Podľa zákona hólmgangy je Ognoslav vládcom Herborgu. Bude však veľkorysý a zverí velenie nad vašimi loďami jednému z vás. Súhlasíte?

Opäť žiadna odpoveď.

- Súhlasíte, alebo sa chcete vrátiť na breh po kusoch?

„Nemal si Otrygga zabiť,“ zachripel Grimwulf. „Bol najlepší z nás, možno lepší ako Brynjar. Pochádzal z urodzeného rodu, česť preňho znamenala všetko, dokázal prejavovať milosrdenstvo...“

„Urodzený, čestný, milosrdný,“ prerušil ho Ognoslav s úšľabkom. „Načo sú také cnosti na vojnovej výprave?“

- Isto máte dosť mužov, ktorí nimi neoplývajú. Kto bude veliť?

Grimwulfovi splasla hrud'a poklesli plecía. „Thorgeir.“

Goryvľad schoval zuby a oči mu pohasľi.

- Otrygg zahynul v poctivom boji. Ak niekto vyriekne čosi iné, bude mať na rováší množstvo životov. Vráťane svojho vlastného, pretože mu rozdrapím krk.

Zarazení, mľkvi Vikingovia zdvihľi Otrygga, zabalili ho do po-svätnej kože a zamierili s ním k lodi. Vľk ich vyprevadil pohľadom a otočil sa k Volyňanom.

- Chcel som si ich nakloniť nekrvavou cestou!

„No a?“ odrľkol si Ognoslav a sklonil sa po pancier a zbrane.
„Neprelial som ani kvapku.“

KAPITOLA DRUHÁ

KRÁĽOVNÁ RUJANY

Zotmelo sa. Západný obzor ešte lemujú zvyšky denného svetla, ale z východu už kypí tma, akoby sa tam zvíjal Černohad a dávil prúdy čierňavy. Neprekáža mi to, skôr naopak. Slnko ma len oslepuje, v šere či potme vidím stokrát lepšie. Toto je môj čas. Môj živel.

Letím pozdĺž pobrežia. Na severe, po mojom ľavom krídle, sa rozprestiera Biele more. Napriek bezmesačnej noci sa matne mihoce. Vpravo sa černejú ostrovy Orzna a Volyn, oddelené úzkym klukatým prielivom Svina. Jeho ústie sa zjaví predou mnou. Pristanem na vysokej borovici nad plážou a odpočívam – moje telo nie je stavané na dlhý let.

Pri úžine stojí osada, tri zrubu a hŕstka chyží a stanov. Na pobrežnom štrku spočívajú dve dlhé vikingské lode a zopár menších člnov. Nebadať nič nezvyčajné. Z prostých príbytkov občas vyskočí ohnivý záchvev, vzlietne útržok piesne alebo sa vytacká pripitý muž, abyľavil mechúru.

Po chvíli pokračujem na juh. Podo mnou sa klukatí Svina, podobná rieke. Vľavo i vpravo sa tiahne nadozerná rovina – lúky, lužné lesy, mokrade, ostrovčeky vykrojené potokmi a riečkami.

Cestou zazriem dve osady – chatrče na koloch, rybárske člny, temné okná. Tito ľudia po celodennej lopote padajú na lôžka už so súmrakom.

Letím ďalej. Všade vládne tma, pohyb zachytím len kde-tu – zvyčajne zviera, čo sa prišlo napíť k úžine.

Na polceste medzi Bielym morom a Veľkým zálivom sa Svina prudko zvrtné na východ. Na trávnom výbežku v ohybe horia ohne. Veľký tábor, mnoho mužov, stany a prosté prístrešky. Na brehu ležia lode a člny. Dve z nich sú nevidane mohutné, čierne, s dračmi lebkami na čeleňoch.

Jeden oheň je iný. Planie na kraji tábora, ďaleko od ostatných. Nešľahá z pahreby, ale rovno zo zeme. Pri zdroji kľáč tmavá postava. Halia ju krvavočervené plamene.

Premáha ma únava. Mám pocit, že sa zrútim z oblohy a dolámem si krídla. Vedomia v mojej mysli sa začínajú trhať. Rýchlo pristanem na jedli blízko tábora a zatnem pazúry do kôry...

Kuiii!

Milada sedela na päťoch, no mala čo robiť, aby sa nezvalila na prikrývku rozprestretú v tráve. Dych mala zrýchlený, ako keď spáča kvári zlý sen. Vlasy jej padali do očí, ale na to nikdy nedbala. Nebol dôvod.

Nahmatala torbu ozdobenú bronzovými špirálami, rozopla ju a siahla dnu. Niečo sa tam hýbalo. Vytiahla ropuchu a nechala ju vyklízuť z dlane do trávy. Nato zdvihla tvár k stromom a ešte raz siahla do vtácej mysle.

Kuiii!

Malý dravec sa s trepotom krídel zniesol rovno na žabu. Začel do nej silné pazúry, zobák neľútostne zaťal do hlavy. Darmo sa krútila, kmásal ju a hltal rovno tam, na zemi, medzi koreňmi jedle.

„Len si daj,“ šepala Milada. „Zaslúžiš si. Odpusť, že som ťa vláčila tak ďaleko.“

Znovu sa zhlboka nadýchla a skúsila vstať. Stuhnuté telo ju však zradilo a len rýchlo natiahnuté ruky zabránili pádu.

Premáhala mrákoty. Kroky začula, až keď už boli tesne za ňou.

Kuiii!

Kuvik vzlietol so zvyškom ropuchy v pazúroch a zmizol v korunách stromov.

„Ty si?“ zachripela vedma.

„Ja. Žiješ?“

„Ledva.“

Kľakol si a podoprel ju. Neodolala a schúlila sa mu do náručia. Na okamih stuhol, akoby sa chcel odtrhnúť, ale potom ju objal.

„Dlhý let?“ spýtal sa.

„Hnala som toho chudáka až k ústiu Sviný.“

„Dočiahla si na pobrežie?“

„Tiež sa čudujem. Ale ku koncu som už mala čo robiť, aby som ho udržala. Bol zmätený a snažil sa ma striasť. S Pierkom by som zaletela ešte ďalej.“

„Po týchto náhodných spojeniach si vždy ako zbitý pes. Potrebuješ trvalejšiu náhradu.“

„A nielen za Pierka,“ vzdychla si.

Opäť trochu zmeravel.

„Len sa neboj,“ skrívila ústa. „Nie som veverica, čo jednotaj skáče z konára na konár. A vonkoncom sa ti nemienim vnucovať.“

„Milada...“

„Hlavne ma neutešuj. Môžem si za to sama, že som podľahla takému odroňovi. Teraz vidím, že to ani nemohlo skončiť inak.“

„Mohlo. Ešte horšie. Nič si nevyčítaj. Urobila si, čo bolo treba. Okrem toho, ešte nie je celkom koniec. Divorad...“

„Prosím. To meno vôbec nevyslovuj. Akoby ma zakaždým preskočil jeho duch. Zabila som ho, mal by sa utopiť v minulosti ako vodná obeť s balvanom na nohách...“

Miladin hlas sa zlomil. Objal ju pevnejšie; tak vrúcne, ako za týchto okolností dokázal.

„Ešte si ma celkom neodvrhol?“ šepľala po chvíli.

„Nie. No bola si s iným. A nebol to obyčajný človek. Čosi z neho v tebe zostalo. Stále to vnímam.“

„Snažím sa to vypudíť. Zo všetkých síl.“

„A práve preto to nejde. Potrebuješ si oddýchnuť. Aspoň pár dní nečarovať, od všetkého sa odpojiť...“

„Nedá sa. Keď zostanem v tme... jeho prízrak je tam so mnou.“

„Tak mu vzdoruj. Sústreď sa len na to. Prieskum môžem robiť ja.“

„Tvojou silou nesmieme plytvať. Sme čoraz ďalej od svätyne Krvavého ohňa. Navyše mierime na more, na ostrov. Čo ak ti nezostane sila ani na spojenie s Gorjom?“

„Zatiaľ to ide.“

Smrkla, hánkami si pretrela oči a odtiahla sa. „Potrebujem sa zohriať. Poďme k ohňu.“

„Poďme.“ Pomohol jej vstať. „Knieža čaká na novinky.“

„Isto? V poslednej dobe mám dojem, že ho zaujíma iba stav medoviny v mechoch.“

Rogan sa ešte viac zamračil.

Kuiii!

„Zlé znamenie.“ Kručina zdvihol k ústam čutoru, akoby to bol zaručený liek na nepriazeň osudu. Vladykovia a družinníci pri najväčšej vatre siahli po amuletoch, väčšinou trojhlavých lipo- vých modlách, čo sa zmestili do dlane.

„Čože by znamenie,“ povedal Rogan. „Obyčajný kuvik.“

Prudko sa obzreli. Stále si nezvykli na čiernokňažníkov nečujné príchody. Priam sa zhmotnil z pruhu tmy medzi škvr- nami chvejivého svetla a za ním sa šuchtala bledá vedma. Muži im rýchlo uvoľnili miesto na vývrate, podali pečenú rybu, volavčie stehno, mech s pitím.

„Milada ho vyslala na prieskum Sviny,“ dodal Rogan a za- hryzol sa do mäsa.

„Čo si videla?“ spýtal sa Tverjan. Kručina s odvrátenou tvárou natŕčal uši k lesu, akoby ho viac zaujímala kuvikova neblahá veštbá.

„V úžine nám nič nehrozí. Pri ústí je vikingský tábor, ale ne- zazrela som tam nič, prečo sa znepokojovať.“

„Čo loď s utečencami?“ nadhodil vladyka Moguč.

„Niet po nej ani chýru, ani vidu.“ Strčila si do úst kus ryby. „Zrejme zamierili rovno na Rujanu.“

„Bol by som prisahal,“ mračil sa Tverjan, „že Brynjar zo se- veru obopláva Volyn a cez Svinu sa vráti do Herborgu po svojich mužov.“

„Keby to bolo len na ňom...“ pritakal Rogan. „Lenže on na tej lodi nevelí.“

„Kto teda? To biele ucho?“

„Kerrelas chce Vladu čo najskôr dopraviť Ormskaldovi. Poplávame za nimi. Popri Orzne na severozápad a potom rovno hore k rujanským brehom.“

„Nepočkáme na Ognoslava v ústí Peny?“

„Poradí si aj bez nás. Musíme sa čo najskôr dostať na Arkonu. Keď ju oslobodíme, vyrazíme na juh.“

„Útok na Rugard musí byť jednotný. Určite sa dokážeš spojiť s Goryvladom?“

„Pred chvíľou to šlo.“

„Kde vlastne je?“ opýtal sa náhle Kručina. Pozreli naňho. Stále zíval kamsi do tmy.

„Nocuje v Herborgu,“ odvetil čiernokňažník.

„Vikingovia sa pridali?“

„Pridali.“

„Bez boja?“

„Nie celkom. Ognoslav musel zabiť nového náčelníka.“

„Mizerný základ pre vojnové spojenectvo,“ špáral si Moguč nechťom medzi riedkymi zubami. „Pri najbližšej príležitosti sa k nám herborgská zberba otočí zadkom. Alebo ešte horšie, zahryzne sa do nášho.“

Čiernokňažník hodil volavčiu kosť do ohniska. „Ognoslav ráno vypláva k Pene a Volgostu. Všetko ide podľa plánu.“

„Len to nezakríkni.“ Kručina si znovu riadne prihol z čutory. „Bohovia vedia byť škodoradostní. Chvíľu sa ti zdá, že všetko ide hladko...“ Vládca Štečanov zmlkol, zaťal zuby a pošúchal si pravý bok. Muži naňho úkosom zazerali.

„Daj si povedať.“ Rogan bol ako zvyčajne jediný, kto sa osmelil knieža poučať. „Pi s mierou. Pár dní si sa držal, ale od Volynu...“

„Už som povedal, že o tvoje rady nestojím, Čierny. Je mi dobre.“

„Nevyzeráš tak,“ zdvihla Milada hlavu. „Ak už ti na ničom inom nezáleží, myslí na svojich synov.“

Kručina sa prudko zvrhol k ohnisku. Oči mu potemneli, vrásky sa prehĺbili, žuvacie svaly zdurili. Väčšina mužov radšej odvrátila zrak.

„Vedma,“ vydral sa z kniežacej hrude temný chrapot, „neuplynie deň, aby som na chlapcov nemyslel. Prebúdzam sa i zaspávam s myšlienkou na nich, ako je Triglav nado mnou.“

„Tak prečo potom...“

„Čuš,“ zahriakol ju, až Rogana trklo. „Nedávaj mi rozumy. *Mňa* bude až do Navu prenasledovať spomienka na to, ako som obetoval synov. Lebo keď sa Ormskald dozvie, že Štečania a ďalšie kmene vytiahli pod znakom krvavej sekery, začne kántriť rukojemníkov.“

„Nezmysel,“ namietol černokňažník. „Nechá si chlapcov, kým nepritiahneš k hradbám Rugardu. Až vtedy im priloží ostrie na krk.“

„Potom by bolo lepšie, keby ich zabil hneď.“

Muži na knieža prekvapene pozreli.

„Nechcem sa dívať, ako ich podreže,“ dodal Kručina.

„Ak nám budú bohovia naďalej priat,“ povedal Rogan, „vôbec k tomu nedôjde. Sľúbil som ti, že sa o chlapcov postarám.“

Kručina skrivil pery, akoby sa mu v ústach nahromadil hlien. „Sľubov si mi dal vyše hlavy, Čierny. Koľko z nich si naozaj splnil?“

„Už mi nedôveruješ?“

„Zaujíma ťa iba vlastný prospech. Nám pomôžeš, len keď ti to pasuje do plánov.“

Temnota v černokňažníkových očiach sa prehĺbila. „Také je každé vojnové spojenectvo.“

„Iste. Ale potom mi nesiahaj do svedomia. Ty dupľom nie, vedma. Konám, ako konám.“ Na dôkaz svojej zatatosti Kručina znovu zdvihol čutoru a na dúšok ju vyprázdnil. Odrgol si, spakruky utrel fúzy a vstal. Čo ako sa snažil, trochu sa zatackal.

„Beztak už nemám synov,“ dodal ponuro. „Od chvíle, keď som sa rozhodol plaviť na Rujanu, sú vlastne mŕtvi.“

Kuiii!

Bažen uchopil vybíjané sedlo a vyložil ho na konský chrbát. Už dočiahol. Mal dvanásť, v tomto veku rástol, akoby ho chovali mliekom a medovinou, čo sa zrážali na listoch Veľdubu. Síce sa v poslednej dobe živil zvyškami zo stolov, no boli to bohato prestreté tabule a aj to, čo z nich padalo psom a otrokom, by mnohí považovali za kniežaciu hostinu. Baženove kosti rýchlo opletali svaly, hornú peru vrúbili prvé fúziky a po nociach sa mu

snívalo o dievčenských vnaďách, takže sa ráno budil taký tvrdý, že to až bolelo.

Krasnomir zapol podpinku pod konským bruchom. Nemusel sa veľmi zohýnať, staršiemu bratovi nebol ešte ani po plece. Bažen prehodil uzdu žrebcovi cez hlavu a koniec omotal okolo hrušky.

S rukami na sedle sa zadumane sklonil k strmeňu. Krasnomir si to všimol. „Braček?“

„Stačí len vyskočiť a kopnúť tátošika do slabín...“

Mladšiemu kňazicovi sa rozšírili oči. „Pri bohoch, Bažen, nie. Nenechávaj ma tu!“

„Spochabel si?“ zagánil naňho Bažen. „Pravdaže by sme odcválali obaja.“

„Ale ja nechcem,“ stlmil Krasnomir hlas a vyplašene sa rozhlíadal. Osada na miernom kamenistom brehu sa hemžila bielo-vlasými a ich ohavnými poskokmi. „Zmárnia nás.“

„Len sa pozri ešte raz. Vidiš? Nikto si nás nevšíma.“

Krasnomir mu musel dať za pravdu. Odkedy sa nad vnútorným zálivom rozláhlo trúbenie, všetci z Ralsviku sa hrnuli k prístavu a zvedavo vyzerali ohlásenú loď.

„Kým precitnú, budeme tamto pri lese,“ obzrel sa Bažen do vnútrozemia.

„Prosím,“ zavesil sa Krasnomir na bratovu ruku. „Nerob to. Nie sú k nám až takí zlí. Aj bitku už dostávame len raz za deň...“

„Sme zajatci,“ zachmúril sa Bažen. „Otroci. Psi spod stola. Začul som, že Štečania vytiahli do boja. Rozumieš? Ormskald si môže kedykoľvek zmyslieť, že nás zakole ako prasce.“

„Otec nás oslobodí. Vypáli Rugard a zabije všetkých bielo-hlavých.“

„Naozaj tomu veríš? Tých pluhákov je ako ovadov na smradľavej krave.“

Mladšiemu chlapcovi vykrivilo ústa, zvlhli kútiky očí. „Sme na ostrove. Nemáme kam ujsť.“

„Niekam zalezieme. V južných lesoch sa vraj skrývajú Ránovia, čo sa nenechali zotročiť. Prichýlia nás, kým nepríde otec...“

„Vyhnydi!“

Vylakane sa prikrčili a vrhli cez plecيا nesmelé pohľady. Zo zrubu, v ktorom voľakedy sídlil vikingský náčelník prístaviska – vraj ho vlastnoručne rozpáral Ormskald – vyšiel Borgar. Z veliteľa dwergov sa chlapcom podlamovali kolená. Pokožku mal tma-

vú, akoby trávil všetok čas na slnku – pritom dwergovia sa denného svetla stránili a najradšej žili v jaskyniach a hlbokých lesoch. Namiesto fúzov a vlasov mal tvrdé čierne štetiny, podobné diviačim. Ruky dlhé, svalnaté, nohy krátke, hrubé. Odev vybíjaný bronzovými nitmi a bodcami. Plášť z vlčích koží, náhrdelník z ľudských kostí.

„Nestojte ako polená!“ vyceril tesáky chované človečinou. „Zasrani špinaví! Vidím, ako sa ukradomky obzeráte. Dačo kujete. Hádám vám nenapadlo, že by ste mohli zdúchnuť? Háveď prašivá. Váš starigán sa plahočí na Rujanu. Ak sa náhodou dotrúma až k Rugardu, pozdravíte ho z hradieb. Ako dobrí synovia si ho uctíte vlastnou krvou. Požiadam Ormskalda, aby som vás ja osobne mohol vyzliecť z tej mäkkej bielej kože a ušiť si z nej nové krpce!“

Krasnomir v sebe zadusil vzlyknutie, Bažen zlostne stisol zuby. Už Borgara poznal. Dwerg bol zvyčajne prvý poruke, keď si Ormskald potreboval schladiť záhu. Borgar sa potom ešte ukrutnejšie vyvršil na tých, čo stáli pod ním.

„Čo zízate?“ štekol na nich a v drobných očiach bez belma, inokedy temných ako noc, sa zlovestne zablyсло. „Sedajte ďalšie kone! Ešte dnes sa vraciame do hradiska!“

Prebehli k druhému tátošovi a siahli po prikrývke a postroji, prevesených pri napájadle. Dwerg si pohrdavo odfrkol a, opierajúc sa o oštep s hákmi na hrote, vykročil dolu svahom k zátok. Nasledovalo ho niekoľko zhrbených postáv so štítmami na chrbtoch.

Na brehu spočívalo desať mohutných čiernych lodí a najmenej trikrát toľko vikingských veslíc i menších člnov. Práve sa medzi ne vkladala ďalšia loď; kýl sa zaboril do štrku, ktorý dal prístavisku meno. Veslári vyskočili, na povrazoch vytiahli loď vyššie a priviazali ju k hrubiznému kolu, akých bolo do pláže zatĺčených zo dva tucty.

Borgar sa predral hustnúcim zástupom k Ormskaldovi. Na nevraživé pohľady aelfov z kráľovej družiny nedbal. Keby sa urážal na každý prejav opovrhnutia od bielovlasých, musel by každý deň vyzvať na súboj tucet z nich.

Samozvaný kráľ Rujany stál so striebornou prilbicou pod pazuchou, dlaňou na rukoväti honosného meča a plavou hrivou rozsypanou po pleciah zakrytých zeleným plášťom. Postavou by zahanbil aj najrobustnejších Vikingov – medzi aelfami sa týčil

ako modla nad zhrbenými vyznavačmi, dwergovia sa okolo neho hemžili ako šváby. Zo vznešene tesanej, hladko oholenej tváre – bieli považovali fúzy za znak podradných rás – hľadeli zlatozelené dračie oči. Zvyčajný chlad a krutosť v nich vzácne vystriedala zvedavosť.

Od lode sa blížila rôznorodá skupinka. Viedol ju Kerrelas. Pred vladárom padol na kolená a sklonil čelo až k zemi.

„Môj vládca!“

„Kde je Skyndil?“

Keby to bolo možné, Kerrelas by sa zavrtal medzi pazúrikové skaly. „Odpusť mi, vznešený! Povolala ho k sebe Hel.“

„Prečo prosíš o milosť? Zaviniť si jeho smrť?“

Mladík zaváhal len na okamih. „Zabil ho vendský šíp. Pri Volyne sa strhol krutý boj. Čelili sme obrovskej presile...“

„Kde je vojsko, ktoré som Skyndilovi zveril?“

„Odprevadilo ho do Helheimu. Prežili sme len my traja.“

Ďalší dvaja aelfi pokľakli a hlboko sa uklonili.

„A lode?“

„Jedna je vážne poškodená. Ostatné padli do rúk Vendov.“

Hoci Ormskald dopredu poznal odpovede, očité svedectvo ho primälo zaškrípať zubami. „Za také neslýchané straty musí niekto zaplatiť.“

„Pán môj, som pripravený...“

„Nie ty! Vidím, že si prevzal Skyndilovo poslanie a priviedol cennú zajatkyňu.“ Kráľ obrátil pohľad k Vlade. Bola bledá, priam sivá, oči mala vodnaté, rysy strhané, ledva stála. Napriek tomu pozbierala silu, hrdosť sa narovnala a pozrela Ormskaldovi do očí.

„Prejav úctu, špina!“ zavrčal Brynjar Svartsson, schmatol ju za plece a prinútil pokľaknúť.

„Types!“ brechol Ormskald. „Ako sa opovažuješ?!“

Brynjarovi zmizla krv z tváre. „Pes? Som hofding z Herborgu! Len vďaka mne ti tvoj sluha mohol priviezť otrokyňu...“

„Tá otrokyňa,“ precedil Ormskald cez zuby, „je budúca kráľovná Rujany. Ak sa jej ešte raz dotkneš, stiahnem ti z lebky tú oškvarenú kožu a moja nevesta ňou bude utierať zadky našich synov, ktorých čoskoro porodí.“

Viking pudovo mykol rukou k pošve pri boku, ale meč nezo-vrel. Včas zachytil varovné hadie pohľady a všimol si päste zvierajúce luky a násady kopijí. Zhlboka sa nadýchol.

„Môj brat padol vo Volyne pri plnení Skyndilových rozkazov...“

„A ty skapeš tiež, ak to bude moja vôľa. Na kolená, prasa!“

Brynjar sa mierne zachvel, akoby bojoval s vlastným telom, ktoré chcelo zaútočiť. S meravým pohľadom pokľakol a sklopil zrak, najmä preto, aby aelfi nevideli zúrivosť v jeho očiach.

Ormskald pozrel na Vladu. „Vstaň. Pristúp.“

Pozviechala sa a šuchtavým krokom podišla bližšie. Oči mala vo výške aelfovej hrude, zakrytej blýskavým šupinovým pancierom. V skutočnosti však neprítomne zízala kamsi za Ormskalda.

„Pozoruhodné,“ chytil ju za bradu a zdvihol tvár k sebe. „Čo môže spôsobiť jedna smrteľná fľandra. Aj bohovia musia závidieť tie potoky krvi, ktoré boli v tvojom mene preliate. Larvy z Volgostu, Volynu a Štetína ťa musia do kosti nenávidieť. Priniesla si im len utrpenie. Si stelesnená kliatba.“

Konečne mu pozrela do očí. „Len preto som si dosiaľ nesiachla na život. Chcela som záhubu zavliecť aj sem.“

Vyceril ostré očné zuby. „Nebojím sa. Ani teba, ani zlých znamení. Viem o hlupákoch, čo sa proti mne spojili. Aj keby mali trojnásobnú presilu, nebude to stačiť. Som pripravený.“

„Nič nevieš. Netušíš, čo sa na teba chystá. Dopadne to na teba ako Perúnova sekera na práchnivý strom.“

„Môj pane,“ zdvihol Kerrelas hlavu, „majú mocného čarodejníka. Sprevádza ho...“

„Démonický vlk. Aj to viem. Seidra ich videla. Nemôžu nás prekvapiť. Na každú zbraň, ktorú proti mne vendské červy vytasia, mám dosť hrubý štít.“

„Navyše,“ povedal ktosi, „dnes dostaneš užitočného spojenca.“

Ormskald prekvapene pozrel na kľačiacich mužov. Zdalo sa mu, že hlas zaznela spoza nich, ale nikto tam nestál – ostatní Vikingovia z lode sa držali v úctivej vzdialenosti. Zreničky hadích očí sa stiahli do tenučkých škár. Kráľ aelfov odstrčil Vladu, urobil krok dopredu a naklonil hlavu. Vyzeral, akoby sa z odrazu na sčerenej hladine snažil určiť tvar veci na brehu.

„Ukáž sa,“ zavrčal.

Tri kroky za Kerrelasom sa zavlnil vzduch a objavila sa nezreteľná silueta. Aj aelfi a dwergovia, zvyknutí na nezvyčajné úkazy, užasnuto zašumeli.

„Nemám náladu na hry,“ ucedil Ormskald podráždene.

Prízrak prešiel pomedzi kľačiacich mužov. S každým krokom bol hmotnejší – pod chodidlami zaštrkotalo kamenie. Pred vodcom zastal bradatý muž s hadou čelenkou a jelenicovým kabátom. Ormskald si ho premeral a ohrnul pery.

„Čo si zač?“

Neznámy sa sebaisto uškrnul. „Tvoj kľúč od Arkony.“

Cestu z Volynu na Rujanu si Vlada pamätala len ako hmľistý sen. Akoby ju prinútili vypiť veľa vína alebo makového odvaru, ktorým vedmy otupovali ranených, keď im rezali zmrzačené údy. Záchvevy triezvosti prichádzali zriedka a zakaždým ju opanovala taká úzkosť a beznádej, že sa radšej ponorila naspäť do nevedomia.

Nadobro precitla až vo chvíli, keď položila nohu na rujanský breh. Spomenula si na černokňažníka, ktorý sa tiež cítil na vode nesvoj a ožil až na pevnej pôde. Teraz mu rozumela. Ostrov možno zamorili a znesvätili prisluhovači cudzích bohov, ale pod povrchom stále tepala stará sila. Mocnosti Ránov – i tých, čo tu sídlili pred ich príchodom – sa nenechali tak ľahko zastrašiť a zadusiť. Striehli na svoju príležitosť.

Nastane s návratom ich dcéry?

Kráľovský sprievod putoval po širokej, dobre vychodenej ceste z Ralsviku na juh. Vlavo sa ako zájdené strieborné zrkadlo tiahlo trstím lemované Kňažkino jazero, ako Ránovia nazývali rozľahlú zátoku, spojenú úžinou s veľkým vnútorným zálivom. Vpravo sa rozprestierali lesy a mokrade.

V čele sa na koňoch pyšne niesla kráľovská družina. Za nimi po vlastných kráčali otroci, vikingskí žoldnieri a početná skupina dwergov so štítmí na chrbtoch a oštepí na plecích. Vlade patrilo miesto tesne za Ormskaldom. Po kráľovom boku napredoval Divorad.

„Vardoger?“ zašomral vodca aelfov pochybovačne. „Rozdvojený muž?“

„Už nie,“ zavrtel čarodejník hlavou. „Moje ľudské ja zabili pri Volyne. Tá slepá vedma, čo sa spriahla s černokňažníkom.“

„Takže si duch.“

„Duch, čo sa dokáže kdekolvek zjaviť, chopiť sa zbrane, podrezať hrdlo a zase zmiznúť. A túto schopnosť môžeš mať na povel.“

Ormskald o tom chvíľu rozmýšľal. „Červy z Arkony sa obklopili čarami. Skúšali sme všetko možné. Vrhali kliatby, pod rúškom noci posielali zručných vrahov, Seidra dokonca ovládla myseľ zmije a pokúsila sa prostredníctvom nej zabiť veľkňaza. Všetko márne. Včas odhalili každý náš plán.“

„Môj nie, za to ti ručím. Ani černokňazník to nedokázal.“

„Černokňazník,“ ucedil kráľ otrávene. „Všetci blabocú len o ňom. V Rugarde si sadneme k čaši vína a rozpovieš nám, čo o ňom vieš.“

„Hlavne je to odhodlaný sukin syn. Má schopnosti, ktoré neradno brať na ľahkú váhu. A zrejme mu nejde len o korisť.“

„Čo ho teda zaujíma? Moc?“

„Chce Vendom pomôcť.“

Ormskald pozrel na Divorada, akoby čosi také jakživ nepočul. „Pomôcť?“

„Vraj je z rodu splodeného samotným Černobohom a zdedil akési *veľké poslanie*. Chráni smrteľníkov pred démonmi. Najmä tými, čo sem prenikli z iných rovín bytia.“

Ormskald sa uškrnul. „To bude Seidru ohromne zaujímať. S chuťou niekoho takého obetuje a vypije mu krv a dušu. Ale späť k tvojej ponuke. Čoho všetkého si schopný?“

„Záleží na tom, čo si budeš priať. Môžem v noci vniknúť do hradiska, pobiť stráže a otvoriť vám bránu. No aj tak si budete musieť Arkonu vybojovať a prídeš o ďalších mužov. Čo vzhľadom na blížiacu sa vendskú hordu nie je dobré riešenie.“

„Mám iné. Zabiť Pravoslava.“

„Myslíme rovnako. Bez veľkňaza sa odhodlanie Arkonských zlomí. Ak spolu s ním zmárnim ďalších hodnostárov, na druhý deň tí smradi sami otvoria bránu a sklonia šije pred vašimi mečmi. Získaš svätýňu bez boja, bez ďalších strát.“

„To znie dobre. Až príliš dobre. Čo žiadaš za svoje služby? Zaujímajú ťa ešte pozemské potešenia? Zlato, ženy... moc?“

„Pomsta. Chcem si urobiť hračku z tej bosorky, čo mi podrezala krk. Nesmie zomrieť predčasne. Keď ju zajmete, bude iba moja.“

„To ti rád sľúbim. Nič viac ťa nezaujíma?“

„Uvidíme. Najprv dobyme Arkonu a rozdrvme vendskú vojnovú výpravu.“

„My?“ Hadie oči sa zlovestne zablykli. „Opatrne, rozdvojený. Zatiaľ si mi poskytol len sľuby. Až keď mi dobre poslúžiš, budeš si môcť nárokovať postavenie môjho spojenca.“

„Iste,“ sklonil Divorad hlavu. „Odpusť.“

„Nebudeš na svoju príležitosť čakať dlho. Čo najskôr vyrazíme na severný polostrov. Mám tam tristo bojovníkov, držia Arkonu odrezanú od sveta. Je načas završiť obliehanie víťazným úderom. Ale predtým konečne zmiešam svoju krv s krvou rujanských vládcov. Vladársky stolec v Rugarde bude môj nielen právom silnejšieho, ale aj dedičným právom. Na Arkonu vyrazím hájiť záujmy svojej kráľovskej manželky.“

Vlada zdvihla hlavu.

„Svadbu vystrojíme zajtra, načo otáľať? Len sa musím postarať,“ dodal Ormskald so syčivým smiechom, „aby jej tá žiarlivá striga namiesto privítania nevyrezala srdce.“

Vlada zbledla ešte viac, hoci sa to zdalo nemožné. Vládca aelfov popchol koňa do klusu a družina sa mu okamžite prispôbila. Pešiáci bežali za jazdou a hltali zvířený prach.

Z roviny pred nimi vypučilo nevysoké, ale rozľahlé návršie pokryté mladým lesom. Temeno vrúbili valy, proti chmúrnemu nebu sa týčili zrúbené veže a palisády.

Vlade sa chtiac-nehtiac rozbúšilo srdce. Vracala sa domov.

Slina, ktorú pretisla zovretým hrdlom, však bola horká ako blen.

KAPITOLA TRETIA

NARODENÝ V ZÁHROBÍ

Keď prešli rozľahlým rugardským podhradím, vztýčil sa pred nimi masívny val s palisádou. Nad ňou vyčnievali vysoké zahrotené koly. Boli ich zo dva tucty a z vrcholku každého sa škľabila ľudská hlava. Vrany sa už o ne nezaujímal – mäkké časti boli dávno preč, z lebiek oblepených šúplatami suchej kože viseli iba chumáče vlasov a fúzov.

Vlada bola presvedčená, že jedna z hláv patrí jej otcovi. Už sa ale nedalo rozoznať, ktorá to je.

Sklopila zrak a stisla zuby. Oči jej však nezvľhli. V uplynulých mesiacoch sa za otcom a ostatnými blízkymi naplakala dosť. Mala dojem, že už jej nezostala jediná slza.

Tmavým bránovým prejazdom vstúpili do hlavného hradiska. Po niekdajšom čulom ruchu nebolo ani pamiatky. Rugard sa zvykol hemžiť cudzími kupcami, vyslancami a moreplavcami. Vlada nevidela ani jediného – len nových samozvaných krutovládco a ubitých, lakavých ránskych otrokov. Zazrela zo dve známe tváre, no privítali ju sklúčenými výrazmi, akoby jej návrat v pomyselných putách znamenal koniec všetkých nádejí.

Kniežací dvorec bola jediná poschodová stavba na ostrove. Zdanlivo sa tu nič nezmenilo, no zo žrdí zmizli pestré vlajky ránskych kniežat a zrub akoby halil tieň – všetko zmatnelo, farby zosiveli. Vlade sa zdalo, že je v akomsi prízračnom záhrobnom svete, ktorý márne napodobňuje ten skutočný. Takto musel vyzeráť Hulduland. Len odraz v krivom, dávno nevyleštenom zrkadle.

Z koňa jej pomohli zosadnúť dve mladé otrokyne.

„Umyť, ošetriť, prezliecť do čistého,“ rozkázal im Ormskald. „Zoškrabte z nej všetku vendskú špinu a smrad. Ktovie, koľko všivavých divochov na ňu položilo paprče.“

Vlade ani nenapadlo vzdorovať. O rugardskom kúpeli v poslednej dobe často snívala.

Otrokyne si dali záležať. V kadi ju vydrhli, v pare vyšibali brezovými metličkami, potom znovu opláchli teplou i studenou vodou a napokon jej votreli do kože voňavý cudzokrajný olej, spomienku na cenné tovary, čo donedávna prúdili Rugardom. Kňažná sa nadobro vynorila z otupenosti. Akoby bola dosiaľ bludná duša a obrad v kúpeli ju privolať naspäť medzi živých.

Jedna otrokyňa vyšla z kúpeľa nachystať jej nové šatstvo. Druhá jej rozčesávala mokré vlasy. Vlada k nej vzhliadla. „Poznám ňu.“

„Aj ja ňu poznám, pani.“

„Pregval si ňu doviezol z nájazdu na Stargard, od Vagrov. Božedara mu kvôli tebe skoro zodrala tvár z lebky.“

Dievča sa neveselo pousmialo. „Tá si veru nedala skákať po hlave. Párkrát mi dala riadny výprask. A predsa za ňou teraz smútim.“

Vlade stuhla tvár. „Čo jej spravili?“

„Keď bieli prvýkrát vošli do nášho zrubu, Božedara ich namiesto chlebom pohostila sekerou. Kričala, že im nedá deti, že ich radšej sama pobije. Jedného aelfa počastovala po kotrbe, až mu jedno hadie oko vyčvrklo. Lenže ostatní ju premohli, zbili do krvi a odvliekli. Odvtedy som ju nevidela. Vraj ju obetovali svojej strašnej bohyni dole pri Kňažkinom jazere.“

„Čo zvyšok Pregvalovej rodiny?“

„Zo žien sú súložnice kráľových strážcov. Deti... sú preč.“

„Kde preč?“

Ruka s hrebeňom sa zastavila. „Nezbadala si to, pani? V hradisku okrem štetínskych kňažícov niet detí. Bieli si zaumienili